

11244

170

K
FORRÓ PÁL

11244

a
Zorikon
mellett

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

11. 244 / 170

ORSZ. SZÉCHÉNYI-KÖNYVTÁR

Növedéknapló

1935. év 3221. sz.

GYILKOSSÁGA YOUNKON MELLETT

REGÉNY

IRTA

FORRÓ PÁL

OSZK

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A fődelet Halman-Kner György készítette,

Foto: First National.

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dencs

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P. félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

I.

Jack Huston a felesége válla felett a tükörbe nézett és egy kissé elrestelte magát. Úgy érezte, hogy az apró, édes kis jószág mellett, aki most az ölébe kuporodott, ő tulajdonképpen esetlen öreg medve, akit nem is lehet szeretni. Lilian, úgy látszik, megérezte, hogy milyen gondolatok járnak férje fejében, mert meghúzta uracskája fülét és azt mondta:

— Már megint a tükörbe nézel?

— Ne haragudj Lilian! Gondolj arra, hogy volt életemben tíz esztendő, amikor egyáltalán nem láttam tükröt. Tudod, a Youkon mellett...

— Most sem kellene folyton oda pislognod. Hiúbb vagy, mint egy asszony.

— Ellenkezőleg. Gyáva vagyok. Félek, hogy nem illek hozzád, Lilian. Te galamb vagy, én pedig bölény. Sokszor nem is tudom megérteni, miért szeretsz és hogyan tudtad elhatározni, hogy a feleségem légy. Én negyven éves vagyok, te huszonegy.

— A fél kezedben több erő van még ma is, mint sok fiatal sihederében...

Jack elégedetten mosolygott.

— Hát az igaz. De az erő nem minden. A módorom, mint egy medvéé, nem vagyok olyan finom gavallér, mint a városi urak, akik között nevelkedtél.

— De szíved van Jack, becsületes vagy, gyengéd a lelked. Nem cserélnélek ki senkivel.

Jack csendesen bólintott.

— Bizony én nagyon messziről jöttem. Ha az ember tíz esztendeig él gyilkosok és kalandorok között az Isten háta mögött, úgy, hogy egyik kezét folyton a revolverén tartja, akkor nem nagyon ért a hízalgő, lágy beszédhez...

— És mondd, asszony sohasem járt köztetek?

Jack arca elborult.

— Azok nem voltak asszonyok...

— De csak beszélj róluk!

— Időnkint elvetődött hozzánk mindenféle ember. Az ördög tudja, honnan bukkannak ki efféle alakok a sziklák mögül, mikor egy heti járásnyira sincs a közelben lakott hely. De csak jönnek, mint a rossz szellemek, rongyosak, félelmes zsványpofával köszönnek, körülszaglászának és azt mondják: „Jól megy a munka, fiúk! Tele vagytok már arannyal!“ Fene tudja, honnan érzik meg az arany szagát. Aztán csak hunyorognak és dörzsölik a kezüket: „Egy kis szórakozás is elkelne már itt!“ Mi persze nem szerettük az efféle látogatásokat. Nem lehet tudni, nem kémkedni jött-e valamelyik banda megbízásából. Hát csak kiebrudaltuk őket hamarosan.

— De néhány hét múlva hatalmas teherautók tűntek fel az úton. És ki ül az első kocsin? A mi

titokzatos látogatónk. Éppen olyan mocskos és borotválatlan volt, mint mikor először bukkant fel gyalogosan. Jimmy pillantotta meg először és elkáromkodta magát. Valamennyien a puskákhoz, meg revolverhez nyúltunk. Azután lóra pattantunk és vártuk a támadást. De a kocsiról fehér zászlót lobogtattak és csak látjuk, hogy az autók megállnak és akik rajtuk vannak, mind nyújtogatják ég felé a kezüket, annak jeléül, hogy békés szándékúak. Erre azután oda nyargaltunk. Hát, kérlek, majdnem leszédültünk a lovakról, mikor az autókhoz értünk. Képzeld, mindössze három férfi volt azokon, a többi csupa asszony. És rengeteg csomag, kosár, sátorponyva.

— Szóhoz sem jutottunk a meglepetéstől, már leugrott a szakállas zsvány és vigyorgott.

— No emberek, eleget éltetek barom módjára, jogetok van már egy kis gyönyörűséghez is!

— És azzal már szedik is le a csomagokat az autókról, az asszonynép meg ugrál lefelé a kocsiról nagy sikongás közepette. Én még soha olyan rút némbereket nem láttam. Iszonyúak voltak. Mintha csak valamelyik boszorkányéjszakáról jöttek volna egyenesen. Az arcuk utálatosan kímázolva, a testükön rikító rongyok. A legutolsó matrózkocsmákban látni ilyen züllött, emberi formájukból kivetkőzött asszonynépet.

— Borzasztól — szörnyülködött Lilian.

Jack zavartan vakargatta a haját.

— Igen... förtelmes! De tudod, mikor az ember már évekig nem látott nőt, hát a boszorkány

is tündérkirálykisasszonnyá szépül a szemében. Talán csak egyedül én őriztem meg a józanságot. A többiek, mint a kiéhezett fenevadak rohanták meg őket. Közben Burton — így hívták a gonosz pofájú idegent, — embereivel már fel is állította a sátrakat és egyszerre csak kezdik ki-
rakni a magukkal hozott portékákat. Soha ezeknél körmönfontabb zsványokat nem szült még a világ. Egymás után huzogatták ki a finomabbnál finomabb pálinkás üvegeket, a borokat, ingyencfalatokat, hordószámra a sört. Nekünk a fogunk vacogott a gyönyörűségtől. Már nem is emlékezünk arra az időre, mikor utoljára csiklandozta torkunkat ilyen isteni nedű. Úgy vetettük rá magunkat a nem remélt kincsre, mint a szomjúságtól haldoklók a patakra. Azok meg adták boldogan, de micsoda áron! Ilyen szemérmetlen rablókat nem okádott még ki a pusztaság. Mámorba és tivornyába fullasztották a mi kis telepünket. A fiúk részegen kaparták elő rejtekhelyükről az aranyat, hogy italra és csókra váltsák. Burton remek módszerrel dolgozott. Más haramiák fegyverrel támadnak és a bőrüket kockáztatják. Az ő módszere sokkal biztosabb és kockázatmentesebb volt. Teherautóival és irtózatos némbereivel végigjárta az aranyásók telepeit és ott, ahol úgy sejtette, hogy már együtt van egy kis pénz, egyszerűen lerakodott. Kitűnő emberismerő volt. Tudta, hogy az esztendőkön át tartó kemény munkában megkérgesedett és eldurvult férfiak mennyire éhesek nőre és italra. Ezzel a két dologgal úgy ki lehet csalogatni belőlük a pénzt, mint szá-

raz kukoricarázással öljából a baromfit... Én kétségbe voltam esve. Őrjögtem. De amikor revolvert fogtam Burtonra és tovább akartam kergetni, a fiúk, akik már mind meg voltak vadulva az italtól, lefogtak és megfenyegettek, hogy felkötnék az első fára, ha nem hagyom békében Burtont...

— Még arra számítottam, hogy majd ha Burton kicsalta minden pénzünket, a végén talán mégis kijózanodnak a fiúk és egyesült erővel szépen visszavesszük aranyainkat. De Burtonnak nagy gyakorlata volt. Számított ő már erre is. Valahányszor már együtt volt nála egy nagyobb összeg, átadta valamelyik emberének és elküldte a teherautón a városba.

— És te? — kérdezte aggódva Lilian. — Te nem ittál? Neked nem volt szeretőd?

— Én okosabb voltam, mint a többiek! — mormogta Jack. — Hála az Égnek, hazahoztam a pénzemet. Hiszen enélkül ma nem lehetnénk együtt ilyen boldogan...

Végigsimította a homlokát és csendesen hozzátette:

— Hagyjuk ezt Lilian! Rossz álmom, nem jó felidézni!

Lilian nyugtalanul nézett férjére. Már régen sejtette, hogy Jack életében van valami rejtélyes pont, amelyről nem akar nyilatkozni, amely azonban titokban rágódik a lelkén.

De okos asszony volt, aki nem erőltette a dolgot.

Mikor Jack Huston másnap reggel a városba ment, az egyik utca sarkán vállára ütött valaki:

— Halló, öreg fiú, no csakhogy megtaláltalak!
Jack meglepetten nézett az ölestermetű óriásra.

— Harry! — mondotta álmélkodva — hogyan kerültél ide Friscóba?

Harry körülnézett, azután halkan mormogta:
— Menekültem!

— A fenét! — káromkodta el magát Jack. —
Loptál? Lincselte? Golyót röpítettél valakibe?
Sohasem bírtál a véreddel!

Harry gúnyosan mosolygott.

— Csak semmi nagyképűség és leckéztetés,
Jack... Sokkal jobb lenne, ha te erőltetné meg
jobban az emlékezőtehetségedet! Mert alighanem
szükség lesz rá.

— Mire emlékezzem?

— Nagyon furcsa dolgokra... Az utolsó he-
tekre, melyeket a Youkon mellett töltöttünk!

Jack elképedve nézett Harryra. Ez azonban,
úgy látszik, nem akart tovább beszélni.

— Gyere egy bárba — mondotta — igyunk
egy korsó sört!

Mikor a bár hátsó szegletében egy asztal mellé
telepedtek, Harry arca elsötétült és egészen közel
hajolt Jackhez.

— Figyem a rendőrség üldöz! — mormogta.

— Miért?

— Hát... amiatt!

Jack elsápadt.

— Lehetetlen! — dadogta.

— De igen. Megtudták. Valamelyik istentelen elfecseghette. A nycmomban vannak... Átkozott dolog, hiszen én voltaképen ártatlan vagyok. Már beszéltem Freddel és Charlessel. Ők sem vállalják. Hát, úgy látszik, hogy akkor...

Nem fejezte be a mondatot. Jack homlokát verejtkécspek verték ki.

— Igen — folytatta kiméletlenül Harry — a fiúk azt mondják, hogy te ölted meg Burtont!

— Hazugság! — kiáltotta magánkívül Jack.

Harry vállat vont.

— Lehet. Én nem állítom, de annyi bizonyos, hogy sem én, sem Fred, sem Charles nem tettük, a többiek pedig akkor, az utolsó napon már nem is voltak a telepen. Csak mi négyen. Akkor történt, hogy az a pokolfaizat, az a dög Burton elvitte az utolsó garasunkat is. Az aranyat, amelyet esztendőnk baromi munkájával mostunk ki a folyóból és kapartunk ki a kövekből. Mi mind eszméletlenül feküdtünk a pálinkától, te azonban még józan voltál... Te nyargaltál utána...

— Nem utána mentem!

Harry durván röhögött.

— Talán a nő után nyargaltál? Azt hiszed, nem tudtuk valamennyien, hogy miért nem nyúltál te is a lányokhoz? Mert neked csak a Patsy tetszett. Burton szeretője. Szerencsére a zshivány egy pillanatra sem tévesztette szem elől. Ámbár, ha így utólag gondolkozom a dolgon, még sincsen éppen kizárva, hogy néha sikerült néhány percre magatokra maradnotok. Hej, de buta

nagy szerelem volt az. Úgy kopogott a szemed, mikor ránéztél, hogy mi csak dőltünk a nevetéstől. Sóhajtoztál és epekedtél, a lány pedig ugratott. Láttá, hogy majdnem meghalsz utána és kacsingatott rád. No, most már megmondhatod. Sok pénzt adottál neki?

— Ne beszéljünk erről!

— Ejnye, de szemérmes lettél. Jobb lett volna, ha akkor nem veszted el az eszedet. Bár inkább ittál és szerelkeztél volna te is velünk. Legfeljebb a pénzedet vesztetted volna el. De így...

Jack remegett az izgalomtól.

— Elég volt, vagy istenemre, torkodra forrasztom a szót. Remélem, még nem felejtetted el az ökleimet, Harry?

— Kár hetvenkedni, Jack. Csak ne finomkodj és ne játszd az urat. És főleg ne feledd, hogy nem vagyunk hajlandók kedvedért vásárra vinni a bőrünket.

— Mit akarsz ezzel mondani?

— Jól tudod, Jack. Az ohioi rendőrség kinyomozta a három év előtti gyilkosságot és lépésről-lépésre felderítették, hogy Burton hol járt, mit csinált? Kihallgatták a vele volt cinkosait és a lányokat, azoknak a vallomásából kiderült az egész. Hogy pálinkát adott el nekünk és elvitte a pénzünket. Ebből azután a kopók nagy bölcsen kitalálták, hogy bosszúból öltük meg és raboltuk ki Burtront, mert vissza akartuk szerezni a pénzünket! Elmondták, hogy mikor már hazafelé tartottak és felrakodtak a teherautókra észrevelték, hogy Patsy eltűnt. Burton irtózatos dühös

lett, mert már régen gyanította, hogy a lány ki-
kezdett valamelyikünkkel. Egyedül visszafordult,
hogy elhozza Patsyt és többé nem került vissza.
Később holtan találták egy sziklafal mellett. Feje
szét volt roncsolva, a pénze eltűnt... Hát ezért
akarnak most bennünket villamosszékre ültetni.
Ezért bujkálok hónapok óta és kereslek. Figyel-
meztetni akarlak: nagy baj van!

Jack halálsápadt volt.

— Én nem öltem meg Burtont! — dadogta.
— Védekeztem. Önvédelem volt!

— No látod, — csapott le Harry — hát beval-
lod végre. Mégis te voltál!

— Hallgass rám, Harry. Akkor, azon a regge-
len, mikor a zsiványok felszedték a sátrakat és
felrakodtak a teherautókra, én messze elkóborol-
tam a teleptől. Nem tudtam nézni, hogyan viszik
el mindenünket, esztendőnk munkájának a gyü-
mölcset. Ti eszméletlenül feküdtetek. Az utolsó
éjszakán álomporral keverhették az italt, hogy
könnyebben oldhassanak kereket. Jobb volt, hogy
tovább álltam, mert olyan elkeseredett voltam,
hogy okvetlenül belelöttem volna valakibe né-
hány golyót... Egy magányos helyen, a vörös
szikláknál lefeküdtem. És akkor egyszerre csak
ott termett mellettem Patsy. Azt mondta, nem
akar élni nélkülem és hozzám szökött. Majdnem
hanyattvágódtam meglepetésemben, úgy meg vol-
tam zavaródva, hogy néhány pillanatig azt sem
tudtam, fiú vagyok-e, vagy lány? De mire észbe
kaphattam volna, már jött felém dühösen Bur-
ton. Egyszerre kaptunk a revolverünkhöz, de ő

megelőzött. Ő lőtt először. A golyó átllyukasztotta a kalapomat. Csak úgy kerültem el a halálos lövés, hogy ösztönszerűen a földre vágtam magamat. Fekve viszonztam a lövést és láttam, hogy Burton hanyatt vágódott. Teljesen elvesztettem az eszemet. Akkor már hetek óta nem aludtam, félig örült voltam, mert nem tudtam megakadályozni Burton fosztogatását és mert ti mind úgy viselkedtetek, mint a barimok. Lovamra kaptam és vágtattam vissza a telephez, segítségül akartalak benneteket hívni. De semmi-féle erőlködéssel nem tudtam belétek életet verni. Mikor később visszatértem a sziklához, mert meg akartam tudni, mi történt Patsyval, már sem a lány, sem Burton nem volt ott.

Harry bólintott.

— Burton emberei felszedték mind a kettőt és magukkal vitték.

— De hát hogyan lehetséges mindez? — kiáltotta hevesen Jack. — Hiszen azóta közel három esztendő mult el. Miért nem keresett akkoriban a rendőrség bennünket?

— Burton emberei nem mertek zajt csapni, mert az egész társaságot körözték. Egy sereg család, kerítés, meg ehhez hasonló gazság száradt a lelkükön. Félték, hogy az esetben, ha jelentést tesznek a gyilkosságról, ők is könnyen bajba keveredhetnek. Felelősségre vonják őket a régebbi dolgokért. Azt is tudod, hogy a hatóságok a leg-szigorúbban tiltják az ilyen itatásra és mulatozásra való csábítással űzött fosztogatást. Nem nagyon volt hát tanácsos zajt ütniök. Különben

is gyűlölték Burtont. Talán örültek is, hogy megszabadultak tőle. Több jutott rájuk a zsákmányból...

— Akkor hát... ki az áruló?

Harry mogorván nézett maga elé.

— Hát ez az éppen, amiről beszélni akarok. Egyetlen embernek állt csak érdekében, hogy bosszút álljon rajtunk. Valakinek, aki sohasem feleithette el a Youkon melletti napokat.

— Ki az?

— No csak ne tettesd magad. Ne játszd az ártatlant, Jack...

— Ne ingerelj, Harry. Látnod, hogy tükön ülök.

— Látom. Még mindig a régi heves leány vagy. De hát erről a dologról nyugodtabban kell beszélgetnünk. Hol leszel ma este?

— Otthon...

— Nem jó hely: Valaki meg akar látogatni, akit nem ajánlatos a lakásodon fogadni.

— Ki az?

— Majd meglátod. Nem ismeresz Friskóban egy csendes kis kocsmát, amelynek külön szobájában találkozhatnánk? Az életeredről van szó, Jack!

Jack kétségbe volt esve.

— Átkozott kutya! Nem értem, mit akartok tőlem?

— Mi? Semmit. De a rendőrség annál többet. És ha nem akarod, hogy esetleg már holnap reggel rendőrlegények cipeljenek ki az ágyadból, úgy nagyon ajánlom: sietve mondd meg, hol akarsz ma este találkozni?

— Fenyegetsz? — kérdezte Jack a dühtől remegve.

Harry vállat vont.

— Miattam elvihet az ördög. A legjobb barátod vagyok, Jack. Igaz, hogy fukar kutya vagy, mert miattad ugyan éhen dögölhetnének régi cimboráid. Te szépen magadhoz vitted az aranyakat és meglógtál tőlünk...

— Mit tehetek arról, hogy ti eldorbézoltátok a pénzeteket. Összetett kézzel rimáncodtam, hogy ne düljete be Burtonnak.

— Hagyjuk ezt, Jack. Nem erről van szó. E pillanatban az a helyzet, hogy veszélyben forog az életed, rendőrök köröznék a régi gyilkosságért és ebből a bajból egyedül én tudlak megmenteni. Holnap este hálálkodva fogsz a nyakamba borulni, ha megtudod, hogy mit tettem érted...

— Borzasztó! — nyögte Jack.

Harry megvetően nézte végig.

— Mit nyöszörögsz? Ugy látszik, a házasságodban nagyon elpuhultál. Azelőtt nem voltál ennyire ijedős természetű. Szóval miben maradtunk? Hol találkozunk holnap esté tíz órakor?

— Légy a kínai negyedben. Fu-Csang kocsmájában.

— Rendben van, öreg fiú. Azt hiszem, nagy szemeket fogsz mereszteni. De nem leszel kellemtelenül meglepetve. Ellenkezőleg... hehe... no, majd meglátod!

Harry sietve távozott a bárból és magára hagvta a megrökönyödött, lelke mélyéig felindult Jacket.

Jack nehéz szívvel indult el hazulról. Rossz sejtelmek gyötörték. Érezte, hogy egyszerre vége szakadt eddigi derűs életének. És Lilian is milyen különösen viselkedett! Mintha csak megérezte volna, hogy valami titokzatos baj felhője borong a házuk felett. Doromboló, hízelgő és simuló kis asszonyka volt, a két karjával félősen és erősen ölelte magához.

— Maradj itthon, Jack! — kérlelte.

— Nem lehet, szívecském. Fontos tanácskozássom van.

— Ma olyan nem szívesen maradok itthon egyedül.

— De hát miért?

— Nem tudom. Mintha az egész világ megváltozott volna körülöttem. Sírni és nevetni szeretnék egyszerre.

— Ideges vagy.

— Túlságosan boldog vagyok, Jack... édes, aranyos, jó kis uram.

— No-no, csak nem akarsz szerelmet vallani? Őreg házások vagyunk már!

— Nagyon is fiatalok, Jack. Annyira, hogy én azt hiszem, csak most kezdődik az élet. Te persze már közömbös, dörögő medve lettél, nem törödsz a kis feleségeddel. Azt sem kérdezted meg tőle például, hogy hol volt ma délután?

— Bevásároltál. Ha egy asszony sétálni megy, feltétlenül pénzt ad ki.

Lilian nevetett.

— Eltaláltad, csakugyan pénzt adtam ki. De amit ezért vásároltam, annak te éppen úgy fogsz örülni, mint én. Mert az minden pénzt megér!

— Ejnye már! Kíváncsivá teszel.

De Lilian duzzogott.

— Nem is igaz. Nem is érdekel, amit mondok. Nem figvelsz rám.

— De kis szívem, ne haragudj. Valóban ideges vagyok egy kicsit...

— Tudom. Tegnap óta figyellek. És éppen most...

— Kicsikém, éppen ezért légy belátással és ne feszítsd még jobban kínpadra az idegeimet.

Lilian váratlanul sírva fakadt.

— Óh, milyen rossz vagy. Éppen most beszélsz velem ilyen ingerülten!...

Jack azt hitte megbolondul. Tűkön állt. Harry már várja a kínai kocsmában. Az ég tudja, micsoda szörnyűségeket fog még ma este megtudni. És ez a csacsi nő, akinek nem meri elmesélni, hogy micsoda orkán fenvegeti csendes kis fészket, kényeskedik és találós mesékkel idegesíti.

— Angyalom, — mondotta — végtelenül fontos, talán egész életemre kiható ügyben van találkozó. Könyörülj rajtam és áruld el végre, hogy miről van szó!

— De igazán örülni fogsz neki?

— Igen... esküszöm, ha akarod!

— Hát én ma délután... oryosnál voltam!

Jack nagyon ostoba arcot vágott.

— De hiszen én nem is tudtam, hogy beteg vagy, — dadogta.

— Nem akartam neked szólni, amíg nem szerettem bizonyosságot . . . Kis gyermekünk fog születni, Jack!

A nagy, vasgyúró férfi felrikoltott örömeiben, ölébe kapta feleségét és össze-vissza csókolta.

— Drágám! Milyen boldog vagyok!

— És mégis itt hagysz? El tudsz ma menni?

— Éveket adnék az életemből, ha veled maradhatnék! De ez halaszthatatlan . . .

— Miről van szó?

— Nem beszélhetek róla, Lilian. Most különösen nem, hiszen minden izgalomtól kímélni akarlak!

— Valami baj? — kérdezte elsötétülő arccal Lilian.

— Óh nem. De tudod egy újabb, nagy vállalkozás és kabalából sem helyes, ha az ember késülő dolgokról beszél.

Elsietett hazulról és autóba vágta magát. Félórával később már ott volt Fu-Csang kocsmájában.

Harry már várta.

— Azt hittem, nem jössz, — mondotta kissé gúnyosan. — Rosszul tetted volna. Nem is tudod, hogy mennyire szorul már a hurok a nyakad körül. Legfőbb ideje, hogy mentsd a bőröd . . .

Jack gyanakodva nézett végig Harryn.

— Nem tetszel nekem fiú. Amit mondasz, egyre jobban kezd a zsaroláshoz hasonlítani!

— Megörültél?

— Mikor beléd botlottam tegnap, még úgy beszéltél, mint akit üldöznek, aki maga is nagy baj.

ban van. Most pedig már nem is beszélsz magadról, csak rólam.

Harry vállat vont.

— Megbocsásás, bármennyire szeretlek, olyan örült még sem vagyok, hogy a te gyilkosságodért én üljek a villamos székel! Engem is üldöznek, mert a rendőrség még nem tudja, hogy közülünk tulajdonképpen ki volt a tettes... De van valaki, aki ezzel tisztában van és aki jelentkezett...

— Ki az?

— Mingyárt megtudod, vele van találkozónk. Az ajtó nyílt. Harry felugrott.

— Már itt is van! — mormogta.

Magas, napbarnított nő lépett be. Ez a nő talán csinos is lett volna, ha arca nem lett volna túlságosan durván kifestve és mozdulataiban, öltözködésében nem ütközött volna ki a nőiességet már régen levetkezett kalandornő.

— Patsy! — hördült fel Jack.

A nő igyekezett nagyon nyájas arcot vágni. A parfümje azonban olyan émelyítő és erős volt, hogy Jack valósággal rosszul lett. Ez a találkozás teljesen feldúlta. Mintha kísértet elevenedett volna meg.

— Halló Jack, hát nem örülsz nekem? — kérdezte Patsy és biztatóan nevetett.

Jack szólni sem tudott. Borzadva várta, hogy mit fog hallani.

Patsy megvető tekintettel mérte végig.

— Szóval így fogadsz? Ennvit érnek azok a forró, szerelmes szavak, amelyeket a Youkon mellett súgtál a füleembe? De jobb is így, legalább

hidegen és érzelmeskedés nélkül beszélgethetünk.

— Nekem semmi elszámolni valóm nincsen veled szemben, Patsyl

A nő szeme fellángolt. Veszedelmesen hasonlított egy ágaskodó, marásra kész viperához.

— Ezt mered mondani? Hát ki tett engem tönkre? Ki miatt lettem földönfutó koldús? Kiért ültem félesztendeig az ohioi rendőrség börtönében?

— Minderről nem tehetek.

— Ezt mered mondani? Hát majd felújítom az emlékezőtehetségedet. Jól tudod, hogy Burton milyen gyilkos féltékenységgel vigyázott rám és te mégis egyre csak körülöttem ólálkodtál...

— Tetszettél nekem. Ez csak nem bűn? De egy ujjal sem nyúltam hozzád.

— De csábítottál. Tele beszélted a fejemet mindenféle hízelgő és ravasz ígérettel. Azt mondtad, szökjem meg Burtontól és feleségül veszel.... Mered tagadni?

— Megszédültem. Az ember sok mindent fecseg, ha asszony nélkül él esztendőig egy elátkozott sivatagban, s egyszerre eléje toppan a nő..

— De a szavaknak erejük és következményük van. Megszöktem miattad Burtontól. Emlékezz, azon a végzetes reggelen hozzád mentem... ellopódtam a többiektől... Hozzád mentem, mert szerettelek, mert elcsábítottál... A többit jól tudod. Burton észrevette, hogy nem vagyok az autón és utánam jött. Ott talált melletted. És erre te... lelőtted. Megölted azt az embert, aki a

világon a legjobb volt hozzám, aki bőkezűen gondoskodott rólam. És mit tettél a gyilkosság után? Meglőgtél. Ott hagytál a holttest mellett, nem törődöttél tovább velem. Gyáva, hitvány ember vagy, Jack.

Jack viaszsárga arccal hallgatta a rettenetes szavakat. Jól tudta, hogy kérlelhetetlen, szörnyű ellenséggel került szembe. És bár még nem tudott bizonyosat, egyre határozottabban látta, hogy Harry az asszony cinkosa.

— Mért hallgatsz? Ugy-e most torkodra forrasztottam a szót? — mondta fojtott hangon Patsy.

— Jól tudod, hogy mindez hazugság! — válaszolta nyugalmat erőltetve Jack. Burton revolverrel támadt rám és én csak önvédelemből lőttem vissza.

— Ezt majd a rendőrségen add elő, ahol én leszek annak a tanuja, hogyan történt a dolog. De te nemcsak Burton életéről tartozol számot adni, hanem az enyémről is...

— Téged sem hagytalak el. Amikor láttam, hogy Burton elesett, a barátaimhoz rohantam, mert számolnom kellett azzal, hogy Burton bandája rám támad és segítséget akartam hozni. Amikor később a sziklához vissza tértem, már sem te, sem Burton holtteste nem volt ott.

— Az autókön ülők meghallották a lövéseket és utónunk jöttek. Mikor látták, hogy mi történt, a halottat velem együtt feldobták a kocsikra és elrobogtak. Bár inkább ott a helyszínen ízekre léptek volna. Irtózatosságoton mentem ke-

resztül napokon át. Ostoroztak, guzsba kötöztek, mézzel kentek be és zsúnyogokkal marattak, mert azt mondták, hogy miattam halt meg Burton. Csak azért nem öltek meg, mert megesküdtem a fészületre, hogy semmiről sem tehettem, erőszakkal csábítottál el és rimánkodásom ellenére lőtted le Burtont...

Jack sötéten nézett maga elé.

— Most mit akarsz? Miért mondtad el mind-
ezt?

— Csak hallgasd tovább, Jack. Tudd meg minden részletében, hogy mi történt. Burton után tekintélyes vagyon maradt. Ennek nagy része engem illetett, hiszen engem tekintett feleségének és még életében mindent nekem ígért. A fiúk egy része méltányos is volt, de Frederic, az a magas, vörös óriás, akire bizonyára emlékezni fogsz, dühöngött, hogy nem hagyja magát megrövidíteni. Ő jelentett fel később a rendőrségen. Azt állította, hogy én öltem meg Burtont. Elfogtak. Hónapokig faggattak, kínoztak. Természetesen megmondtam az igazat. Hogy nem én lőttem le, hanem te!

— Irtózatos! — hördült fel Jack.

— A vérebek természetesen nem csak utánad szimatolnak, hanem engem is keresnek — vetette közbe Harry. — Frederic azt hazudta, hogy Burtonnak sokkal több pénze volt, de mi kiraboltuk. Közösén végeztünk vele, hogy így szerezzük vissza a pénzünket, melyet elszedett tőlünk... Ismerem a rendőrséget. Hiába vagdok értetlen, nem szeretek a kezükbe kerülni és siettem továbbállni. Mindenáron találkoznom kellett veled, mert

egyedül te igazolhatod, hogy mi, többiek egészen ártatlanok vagyunk. Most, hogy előkerültél, nem bánom, ha le is tartóztatnak, a szembesítésnél majd szemedbe mondom, hogy ami történt, azért egyedül csak te vagy felelős. Igaz, Patsy?

— Ez így van, Jack.

Jack úgy érezte, hogy rászakadt a világ. Összedőlt a kis fészek, amelyet annyi szeretettel épített és amelyről azt hitte, hogy védelmet nyújt az élet viharaival szemben. És éppen most, mikor Lilian elárulta az édes titkot, hogy anyának érzi magát.

— De hiszen a rendőrség még nincsen nyomomban és ha idejekorán hajóra szállok és Európába menekülök... — dadogta félhangosan, mintha magával vitatkozna.

Patsy gúnyosan nevetett.

— Milyen kedves vagy. Csak a magad bőrére gondolsz. És mi lesz velünk, akikkel szemben felelőséggel tartozol? És mindenekelőtt természetesen velem. Burtont már nem támaszthatjuk fel, neki szegénynek egészen mindegy, hogy téged villamosszékre ültetnek-e, vagy nem? De én élek és számon kérem tőled mindazt, amit tettél. Elcsábítottál, megölted a férfit, aki támaszom volt és aliasul továbbálltál. Dúskálkodsz a pénzben, mialatt nekem a legnagyobb gondjaim vannak.

— És amit Burtontól örököltél?

— A fiúk két év alatt elspekulálták az egészet. Bevittek mindenféle gyalázatos üzletbe és elűztették az utolsó centet is.

— A vesztemet akarod, Patsy?

— Semmi okom sincsen, hogy kiméljelek. De

mégsem akarlak elpusztítani, Jack. Én nem felejtetek olyan könnyen, mint te. Még mindig szeretlek. Végy el feleségül!

— Lehetetlen, Patsy. Megnősültem.

— Válj el! Magyarázd meg az asszonynak, hogy az életed függ ettől.

— Szeretem a feleségemet. Ne kívánj lehetlent.

Patsy bólintott.

— Természetesen tudtam, hogy nős vagy és el voltam készülve a válaszodra. Azt is tudom, hogy bőven van pénzed. E pillanatban ez a legfontosabb. Két napon belül fizess le ötvenezer dollárt és futni hagylak!

Jack körül elsötétedett a világ.

— Összesen nincsen ennyi pénzem! — kiáltotta kétségbeesetten.

Patsy vállat vont.

— Hitelképes, jóhírű polgár vagy, akinek nem nehéz némi hitelt is szereznie. Érdemes kissé megerőltetned magadat. Hiszen az életedről van szó... Ha a pénzt megkapom, egyszerre meg fog javúlni az emlékező tehetségem. Hajlandó vagyok veled elmenni a közjegyzőhöz és ott jegyzőkönyvbe mondom, hogy Burton életveszélves fenyegetéssel kényszerített arra, hogy azon a végzetes reggelen hozzád osonjak. Minthogy tőled nem tudta elszedni a pénzedet, mint a többiektől, ezt a pokoli tervet eszelte ki. Az volt a terve, hogy mikor javában nyájaskodsz velem, hirtelen elénk toppan és revolverrel kényszerít arra, hogy fájdalomdíj fejében, amiért elcsábítottál, add át a

pénzedet. Ha védekezel, golyót röpít beléd. Fel fogjak menteni, mert bizonyítani fogom, hogy csak így tudott megmenteni erőszakoskodásaidtól. Nos, mit szólnsz, Jack? Jó vallozás? Ha ez a vallozás, amelyet természetesen élő szóval a rendőrség előtt is meg fogom ismételni, a zsebedben van, akkor semmi bántódásod nem lehet. Ötvenezer dollár...

— Kétezret adok, Patsy! Ez a legtöbb, ami tőlem teüik. Légy belátó...

Patsy felnevetett.

— Ilyen kevésre értékeled az életedet? Csak kétezre dollárral vagy hajlandó megváltani? Ne fukarkodj, öreg!

— Földönfutó koldussá akarsz tenni? Képtelen vagyok előteremteni ötvenezret. Még tízet sem...

— Ej, ne hazudj! — vágott közbe Harry. — Negyvenezer dollárod volt, mikor meglógtál tőlünk és azóta is csak szereztél valamit!

— Te is ellenem vagy? — kérdezte keserűen Jack. — Mit vétettem neked Harry, hogy így bánsz velem?

— Kénytelen vagyok azonosítani magamat Patsyval. Minthogy te cserben hagytad és nem törődsz vele, mellé álltam és ha ezt az ügyet lebonyolítjuk, feleségül veszem!...

Jack szája megvonaglott. Nehezen tudott uralkodni magán. Rettentő indulat hajtotta, hogy előkapja revolverét és golyót röpítsen a két elszánt zsarolóba. De hát erről szó sem lehetett.

— Összes felhajtható készpénzem legfeljebb

három-négyezer dollár. De ez is napokig tart, amíg előteremtem. Amim volt, a házba, kis birtokba és értékpapírokba fektettem...

— Nem érdekell! — válaszolta ridegen Patsy.
— A te gondod, hogyan teremted elő a pénzt.

— Még pedig minél előbb! — tette hozzá Harry. — Eleget szenvedtünk miattad, ideje, hogy kárpótolj bennünket!

IV.

Jack maga sem tudta, hogyan került ki az utcára. Szédült, támol ygott, a gyomra kavargott. Vad, kétségbeesett gondolatok kergetőztek agyában. Nem volt éppen gyenge idegzetű, aki tíz évet tölt Amerika legkopárabb sziklamezőin, mindenre elszánt kalandorok között, nem igen szokott megijedni az árnyékától. De ez a kelepce olyan pokolian üg yesen volt felállítva és annyira menthetetlennek látszott, hogy Jack elveszettnek érezte magát.

Számol gatni kezdett. Vagyona, ha mindent a legjobban pénzzé tesz, legfeljebb negyvenezer dollár. Rendes jövedelme van, de hogy ennek folytonosságát biztosítsa, ahhoz feltétlenül szüksége van tőkéjére. Ha eladja házát, papírjait, kis gazdaságát, akár főbe lőheti magát...

Talán ez is lenne a legjobb!

Ilyen kutyaszerítóban nem igen van más megoldás. Tegnap talán még ő is ezt a megoldást választotta volna. De ma már nem lehet. Az ő életéhez már egy harmadik embernek is joga van...

Az egyik utcában hirtelen eszébe jutott, hogy itt van az a játékkaszinó, ahová már sokszor próbálták felcsalogatni. Ebben az alig beszámítható, teljesen feldúlt idegállapotban az az ötlete támadt, hogy felmegy és játszani fog. Rajta már csak a véletlen segíthet. Amikor elment hazulról, néhány százdollárost tett a zsebébe. Számított arra, hogy kisebb zsarolást kell leszerelnie és azt hitte, hogy ehhez elég lesz négy-ötszáz dollár is. Hátha ezzel a pénzzel megnyerhetné az egész összeget? Vagy csak húszezer dollárt. Ha ennyi készpénze van, úgy kétségtelenül lehet alkudni a zsarolkkal.

Az agyonhajszolt, kétségbeesett ember hisz a csodákban. Jack úgy fordult be a játékkaszinó kapuján, mint egy részeg.

Afféle gyanus, harmadrangú hely volt ez, ahol a város legkétesebb elemei szoktak megfordulni. Elvitatásos felhajtók, az úgynevezett slepperek ide szokták elcsalni áldozataikat, ahol kérlelhetetlenül kifosztották őket.

A helység már tele volt. Nehéz, meleg és fojtó füst feküdt meg mindent. Kínai és néger lányok olcsó, rikító ruhákban féldollárosokat koldultak a játékosoktól.

Találomra az egyik asztalhoz lépett és néhány bankjegyet dobott a szennyes zöld posztóra, amelyen zsíros, mocskos nyomokat hagyott a játékosok tenyere, amint izgólva és izzadva nyomkodták az asztal tetejét.

Nvert.

Mintha hirtelen levegőhöz jutott volna fuldok-

lásában. Most már meg volt győződve, hogy a szerencse melléje szegődött. Újra felrakott ötven dollárt. Megint nyert. Száz dollár nyereség, alig két perc alatt...

Valaki meglökte.

— Halló, Jack, no végre, mégis csak ide dugtad az orrod?

Joe volt, a szomszédjuk. Jack került a hírhedt naplopó társaságát. Ő volt az, aki már régebben csalogatta Jacket, hogy jöjjön vele a játékkaszinóba. Joe már be volt rúgva. A szeme fénylett, a nyelve kissé nehezen forgott.

— Látom, hogy nyersz Jack. Ezután nekem percent jár. Én mondtam, hogy gyere föl kártyázni. Ezt tanusítanod kell az igazgatóság előtt is...

— Menj a fenébe! — kiáltotta haragosan Jack és nem éppen barátságosan félre lökte. Babonás és ideges volt, mint mindenki, akit megejt a játék láza. Kétszáz dollárt tett és megint nyert.

A teremben lévők kezdtek egymásra kacsinogni. Titkos táviratok és üzenetek röpködtek. Jack nem vette észre, hogy egyre szorosabb gyűrűt formálnak körötte. A beavatottak már gúnyosan röhögtek. Tudták, hogy Jacket el fogják készíteni.

Félórán belül Jack háromezer dollárt nyert.

Remegett a felindulástól. Háromezer dollár! Ennyi pénzért kerek egy esztendeig törte a köveket és szította a Youkon vizét.

Egy fiatal kínai lány gyengéden megérintette a karját.

— Igyál egy kis hűsítőt, uram. Jeges narancslé. Remek!

A terem egyik láthatatlan sarkába húzódva, mint a zsákmányra leső pók, bikanyakú óriás állt és a szemével irányította a kínai lányt, aki néha lopva feléje nézett.

Jack gépies mozdulattal nyúlt a pohár után és egyetlen kortyra kiitta. Az óriás arcára elégedett mosoly torzult.

— Adj pénzt! — tolakodott Joe újra Jack mellé.

Jack egy tízdollárost hajított hozzá.

— Piszkos kutya! — dörmögte Joe és feltette a pénzt. A másik percben már el is vesztette.

— Legalább százat adj! — követelődözött újra.

Jack, aki éppen kétszáz dollárt vesztett és ezt annak tulajdonította, hogy Joe megzavarta, szó nélkül a kellemetlen kibic arcába vágott. Joe felordított, késéhez kapott, de a körülállók lefogták. Három ember már hurcolta is kifelé.

— Ezt megkeserülöd! — kiáltotta tajtékozva Jack felé.

Jack nem törődött vele. Ötszáz dollárt rakott az asztalra. Az óriási tét nagy feltűnést keltett. A többiek már alig játszottak. Őt figyelték. Nyert.

A kínai lány újabb pohár narancslét itatott meg vele.

Éjfél tájban háromezerhétszáz dollár volt a nyeresége.

Érezte, hogy a szerencse hozzá szegődött és tovább akart játszani. De érthetetlen kábulat fogta el. Halálosan fáradt és álmos volt. Egy ro-

konszenves arcú fiatalember, aki már régebben melléje sodródott, mosolyogva jegyezte meg:

— Vigyázzon, ne játszon tovább. Túlságosan fáradt. Pihenjen egy kissé. Ismeri a kaszinó helyiségeit?

— Ma vagyok itt először.

— Nagyszerű pihenőszobák vannak. Félórai cigarettázás után szenzációs erőben lesz újra! Ha megengedi, hogy oda kalauzoljam...

— Igen, jó lesz! — dadogta Jack.

A sarokban álló óriás mosolya elégedett vigyorgássá szélesült, mikor látta, hogy a fiatalember és a kínai lány kitámogatják a teremből Jacket. Egy félhomályos, piros butorú szobába vitték. Jack görcsösen szorongatta a zsebébe gyúrt dollárokat. Az öntudata kezdett kihagyni.

— Hazai Vigyenek ki! — nyöszörögte.

De azok egyszerűen a kerevetre dobták.

Rémületes víziók rohanták meg. A kerevettel szemközti függöny lassan szétnyílt és a halott Burton lépett ki onnan. Rettentő ökleit fenyegetőleg rázta és ráordított:

— Ide a pénzzel, kutya!

Jack felordított és elvesztette az eszméletét.

Mikor két órával utóbb magához tért, az utcán feküdt, San Francisco valamelyik ismeretlen, elhagyott helyén, ahol még sohasem járt. Fogalma sem volt, hogyan került ide.

Csak lassan kezdett benne derengeni, hogy mi történt. A zsebéhez kapott. A dollárok eltűntek. Minden, az az ötszáz dollár is, melyet a d'lután magához vett. Nem lehetett kétsége. Leitatták, az-

után kifosztották és titokban, zárt autón elcipelték ide, a külvárosba.

Késő éjjel van. A szerencsétlen asszony otthon már könnyek között várja és nem tudja elképzelni, hogy mi történhetett?

Hogyan menjen haza? Hogyan magyarázza meg ezt a borzalmas napot. Hogyan mondja el, hogy őt gyilkosként üldözik és hogy az éjszaka kirabolták?

Nagy erőlködéssel feltápáskodott és néhány lépést tett. Ólmos tagjai alig akartak engedelmeskedni. Nagynehezen mégis elvánszorgott egy takszi állomásig. Alig tudta a sofförnek megmondani a lakása címét.

Lilian már nem tudta, hogy mit gondoljon? Férjének régen otthon kellett volna lennie. Tíz óra elmúlt és Jack sohasem szokott este egyedül elmaradni. Mi történhetett? Lilian egyre idegesebb lett. Rémképek gyötörték. Már napok óta gyanúsak találta feltűnő szórakozottságát.

A titok!

Az a sötét, kifürkészhetetlen pont, amelyről nem akart beszélni és amelynek félelmes titka a lelkén rágódik. Valahogyan feltámadhatott sírjából a múlt, valami történik a háta mögött és ezzel függ össze Jack késedelmezése.

Tizenegy óra!

Lilian sírva fakadt. Micsoda kiméletlenség, éppen ma, amikor olyan édes hírt közölt vele, nem

szabadna Jacknek ennyire kiméletlennek lenniel.
Ha akadályozva van, legalább telefonált volna!

A gyötrelmes türelmellenség egyre inkább aggodalomná vált. Lilian felugrott és hisztériásan öltözködni kezdett. Elhatározta, hogy a rendőrségre siet. Jacket feltétlenül baj érte.

Az előszoba csengője élesen berregett.

Lilian felsikoltott. Érezte, hogy most jön a szerencsétlenség. Nem Jack érkezett Néki kulcsa van, nincsen szüksége arra, hogy csengessen.

Szívdobogva, haloványan ment ajtót nyitni. Meglepetten tántorgott hátra. Joe, a részeges szomszéd vigyorgott rá. Csupa kihívó gúny, kaján káröröm volt a tekintete.

— Mit akar? Mit keres itt? — kérdezte meg-hökkenve Lilian.

— Oh semmi különöset, szép asszony. Csak jó estét akartam kívánni. Meg akartam kérdezni, hogy nem unatkozik-e?

— Megörült? Takarodjon, részeg fráter! — kiáltotta megbotránkozva Lilian.

— Megyek már. De ne legyen ennyire barátságtalan. Én csak meg akartam kérdezni, hogy tudja-e, hol mulat a férje? Jó lesz, ha megnézi a zsebeit, amikor hazajön. Sok pénzt nvert a Jimmi kaszinójában. Gratulálok. Finom firma az ura. Ugy iszik, mint a kefekötő és kínai lányokkal ölelkezik.

— Nem igaz! — sikoltotta Lilian.

— Nem igaz? Saját szememmel láttam. Látja ezt a kék foltot a szemem alatt? Ő kente oda, mert el akartam venni tőle a lányt. Azt mondtam

neki: menj haza a feleségedhez, erre ökölrel esett nekem ...

Lilian végigsimította homlokát.

— Rettenetes! ...

— Van ennél rettenetesebb is, én mondom. No, de mi közöm hozzá. Csak imádkozzon, hogy reggelre élve kerüljön haza abból a lebujból! ...

— Az Isten szerelmére! — sikoltotta Lilian — Legyen irgalommal Joe. Vigyen oda, haza akarom hozni!

A vén bandita csak erre várt. Vállát vonogatta.

— Nem olyan nőnek való az, mint maga. És Jack részeg. Magát is megveri, ha oda megy.

— Könyörgöm, menjünk. Mit akar? Pénzt?

— Húsz dollárt!

— Megkapja. Csak vigyen.

— De esküdjön meg, hogy nem árul el! Jack agyon ütne!

— Esküszöm, megvédem, csak siessünk!

Lesiettek a lépcsőn. Joe sugárzott az elégedettségtől. Most alaposan megfizetett Jacknek.

A kaszinótól néhány lépésnyire állították meg az autót. Joe felmutatott a kivilágított ablakokra.

— Ez az! Most már menjen egyedül, ha kedve van. Én nem mutatkozhatok a maga társaságában.

Lilian szíve a torkáig dobolt. Iszonyúan félt. De azért hősiesen benyitott a kávéba. A portás közönyösen bólintott. Megszokta, hogy éjjelután magányos nők szállingóztak fel a játéktérbe. Nem nagyon szigorúan vették a személyazonos-

ságot. Elegendő volt, hogy Joe, a régi vendég sokatmondóan intett neki. Lilian félelméhez gyermekes csodálkozás társult. Még sohasem látott ilyen helyet. Mellette szemérmetlenül ölelkezett egy kövér, durva külsejű férfi az egyik pincérlánnyal. Néhányan utána is fordultak, csodálkozva néztek rá, valami megjegyzést is tettek, amit azonban nem értett. Találomra botorkált előre, aggódva forgatta fejét, egyre nagyobb rémülettel gondolt arra, hogy Jack ezen a förtelmes helyen van. A játékteremben úgy érezte, hogy egyszerre testet öltött minden ocsmányság, melyről valaha is hallott, vagy olvasott. A játékasztal előtt tolongó, visszataszító arcú férfiak és olcsó szerelmet kínáló nők, akik ott keringtek a zöld posztóra hulló pénz körül, a pénz szüntelen gurulása, a játékosok hörgésszerű hangjai, ahogyan a szerencse fordulását kísérték, rémületesen hatottak rá.

Lilian körül forgott a világ. Majdnem elájult a borzalomtól. Lehetséges ez? Ilyen helyre jár az ura? De hát mi történhetett Jackkel? Micsoda szörnyűségek hajthatták ide?

Alig tudta visszafojtani a könnyeit. Szepegett, mint egy kis gyermek és legszívesebben mindenkihez odafordult volna megkérdezni: Bácsi kérem, nem látta a férjemet?

De a világért sem mert senkihez sem szólni. Olyan furcsa, mohó és ijesztő tekintetek meredtek rá mindenfelől, hogy szinte elsülyedt zavarában és lámpalázában. Borzalmas vesszőfutás volt ez a keresgélés. De Jack nem volt sehol.

Arra gondolt, hogy Joe talán becsapta, kegyetlen és buta tréfát csinált. De a terem végéből nyíló ajtó mögül részeg üvöltözés, hangos, duhajjos ének, női vihogás hallatszott... Ott is kell valaminek lenni...

Ment tovább találomra. Átvergődött vagy három-négy szobán és egyszerre csak zárt lépcsőházban találta magát. Homályos, rosszúl világított hely volt, habozva és tanácstalanul állt meg az egyik oszlop mellett...

És akkor valami rettenetes dolgot látott.

A lépcsőházra nyíló egyik szoba ajtaja kinyílt és négy ember egy eszméletlennek látszó férfit hurcolt lefelé a lépcsőn. Lilian megdöbbenve, földbegyökerezett lábbal húzódott az oszlop árnyékába és onnan nézte a félelmetes és gyanús csoportot.

— Agyonverték és kirabolták! — villant át agyán.

Azután egyszerre megtántorodott, elállt a szíverése, azt hitte szörnyet hal. A lépcsőház homályos lámpájának fénye éppen az áldozat arcára esett és Lilian felismerte: Jack volt!

Valami megmagyarázhatatlan életösztön visszatartotta az ajkára tolakodó sikolyt. Halálos rémületében is átvillant agyán, hogy ha elárulja magát, úgy ő is Jack sorsára jut. Csak nézte üvegesedő szemmel, hogyan viszik szerencsétlen urát a gyilkosok és mikor eltűntek a lépcső alsó kanyarulatánál, ereje elhagyta, megtántorodott és elvágódott.

Gúnyos női arc hajolt föléje.

— No, mi az? Részeg vagy? Gyere, majd felsegítlek!

Egy kínai lány volt. Laman, aki szinte tébolyult volt a borzalomtól, irtózva mutatott a kijárat felé.

— Mit csináltak vele? Hová vitték? Megölték? A kínai lány durván felnevetett.

— Ne féltsd! Egy kis kábító port adtam be neki és visszaszippantották tőle a pénzt, amit nyert. Ilyesmi nálunk nem létezik. Innen nem visz el pénzt a pasas. Elviszik valami kapú alá, jó messzire a kaszinótól és ha majd kijózanodik, szépen haza megy. Te persze új lány vagy? Nem ismered a szokásokat. Először látlak. Ki hozott ide?

— Joel

— Részeges disznó. Azt hiszem, hogy a gazda felhajtója. Hogy kerültél ide? Ez tilos hely... csak azok jöhetnek ide, akik a gazda bizalmasai.

— Véletlen. Valakit kerestem...

A kínai lány homlokát ráncolta.

— Baj! Nagy baj!

— Segíts elmenekülnöm. Nem akarok itt maradni... Mutasd az utat...

— Ne mozduljon!

Durva férfihang rivalt rá. Két méter magas, szörnyű izomóriás állt előtte. A kínai lány, mikor megpillantotta, úgy eltűnt, mint az árnyék.

— Mit szimatolt itt? Ki után szaglászik?

— Én... én játszani jöttem! Mr. Joe hozott.

— Hazudik! Nem is volt a játéktérben! Kémkedni jött. Azok a nők, akik hozzánk jár-

nak, nem így néznek ki. Nem ilyen zöldek a félelemtől, nem reszketnek, ha rájuk néz az ember. Elég volt a hazudozásból. Mért van itt?

— A férjem után jöttem!

— Ki a férje? Hogy hívják?

Lilian sírva fakadt.

— Mért faggat? Mi köze van hozzá? Én haza akarok menni!

Az óriás fenyegető mozdulattal állt eléje és élesen a szemébe nézett.

— Mióta áll itt?

— Talán egy perce sincsen... eltévedtem.

Az óriás kegyetlen gúnnyal nézett végig rajta.

— Hogy dadog! Még nem tud jól hazudni. Az igazság az, hogy lesben állt és mindent látott...

— Nem!...

— Tanuja volt, mikor azt a részeg frátert elcipeltük. És ha most elengedjük, rohan a rendőrségre és feljelent bennünket...

— De nem...

— Miféle biztosítékunk van erre? Nevezze meg magát, különben egy tapodtat sem mehet innen. Ha tudjuk a nevét és címét, akkor módunk van árulás esetén megbosszulni magunkat. De örültség volna elengedni anélkül, hogy tudnánk kicsoda? No, beszéljen! De figyelemztetem, ne hazudjon, mert úgyis ellenőrizzük, hogy igazat mond-e? Öreg fiúk vagyunk, bennünket nem lehet az orrunknál fogva vezetni. Tehát: a neve?

— Jack Hustonné! A 40-ik utca 37. szám alatt lakunk.

Az óriás arca megrándult.

— Hm! Érdekes. De ilyen nevű vendégünk nincsen.

— Ma este itt volt. Egészen bizonyos, hogy ide jött!

— Lehet. Majd érdeklődni fogok. Egyelőre menjen abba a sárga szobába, amelynek nyitva van az ajtaja. Meg kell várnia, amig embereim utánajárnak, hogy csakugyan valódi nevet és jó címet mondott-e? Ne próbáljon ellenállni. Sajnálom, ha erőszakhoz kellene nyúlnom...

Lilian félig holtan támolgott a szobába, amelynek ajtaja bezárult mögötte.

VI

Egy óra múlhatott el.

Lilian kimondhatatlanul szenvedett. Már ezerszer megbánta, hogy Jack után jött. Idegei a patánásig feszültek és ebben a túlérzékeny állapotban élesült füllel hallotta, hogy a szomszédos szobában suttogva beszélgetnek. De a szavak értelmetlen hangfoszlányokká váltak, nem tudta kivenni értelmüket. Mégis úgy rémlett előtte — és erre esküdni mert volna — hogy többször emlegették a Huston nevet. Tehát róla beszélnek. Kik lehetnek a rejtélyes emberek? Mért tartják fogságban? Mit akarnak tőle?

Az ajtó váratlanul kinyílt és egy nő lépett be rajta. Látszott, hogy elegáns szeretne lenni, de ez sehogysem illett durva lényéhez, közönséges mozdulataihoz. Lilian néma csodálkozással várta, hogy mit akar.

— Mrs. Huston? — kérdezte a nő.

— Az vagyok!

A rejtélyes látogató széles mosolyra húzta a száját, mint aki nagyon finom és kedves akar lenni.

— Kérem, Mrs. Huston, ön most nagyon fog csodálkozni, ha bemutatkozom. Ugyanis engem is Mrs. Hustonnak hívnak. Mrs Jack Hustonnak, akárcsak magát!

Lilian egy árnyalattal még sápadtabb lett.

— A férjeink névrokonok talán? — rebegette elképedve.

— Nem, kedvesem. Sokkal furcsább dologról van szó. Azonosak! Jack Hutson Isten és emberek előtt az én férjem!

— Nem, ez lehetetlen! — kiáltotta magánkívül Lilian. — Kicsoda ön? Hogy merészel ilyen vakmerően hazudni! Rendörkézre juttatom...

— Csak csendesen kicsikém! Ez a hely egyáltalában nem alkalmas az ilyen hangoskodásra. Könnyen betömik a száját.

— Aljas némbér! — tombolt tovább Lilian. — Hogy meri megrágalmazni az uramat?

A nő nyugodtan leült és vállát vonogatta.

— Hátha ordítózni van kedve, azt sem bánom! Csak kiabáljon, ameddig bereked, majd akkor nekem is lesz néhány szavam.

Ez a hidegvér megdöbbentette s zavarba hozta Liliant.

— Beszélhet most is. Akármit mondhat. Ugy sem hiszem el egy szavát sem.

— Az nekem mindegy, kicsikém. Ha nekem

nem sikerül, akkor majd meggyőzi a bíróság. Oh, éppen elég ideig tartott, ameddig megtaláltam a jó madarat...

— Beszéljen tisztességesebb hangon az uramról!

— Csak türelem, néhány perc múlva maga is másképpen fog róla vélekedni. Egy bigamista gyilkosról...

Lilian felsikoltott és szinte őriöngve vetette magát az ismeretlen nőre. Olyan erővel ragadta meg, hogy a hatalmas darab nő megtántorodott és majdnem hanyatvágódott. Hörögve, kapálódzva szabadította ki magát.

— Még megfojt, ostoba vadmacska! Azt akarja, hogy agyonveressem? Csak egy csengetésembe kerül és többé nem hagyja el élve ezt a szobát. De sokkal okosabb, ha nyugodtan végighallgat...

— Honnan ismeri a férjemet?

— Már több, mint három éve... kinnt találkoztunk a Youkon mellett, az aranyásó telepen. Oda vetődtem az akkori urammal és Jack elcsábított tőle... De ez nem volt elegendő. Lelőtte a férjemet...

A nő sírva fakadt. Lilian sóbálvánnyá dermedve nézte. Egyszerre megvilágosodott előtte a nagy rejtély, a titok, melyről Jack olyan óvatosan hallgatott.

— Oh, és ha még csak ez a gyilkosság terhelné a lelkét! De a nyomorult, mikor végzett az urammal, engem is elhagyott. Holott megesküdött, hogy feleségül vesz. És én annak is tekintem magamat. Tanúim vannak, akik előtt a hitvesének

nevezett. Megszökött... de mit jelent ez? Az esküje köti... Évek óta kerestem. Tegnap végre megtaláltam...

Lilian agyában tébolyult táncot jártak a gondolatok. Hát ezért volt olyan ideges, szórakozott Jack. Ez a találkozás dúlta fel annyira?

— Képzelteri, mennyire meglepődtem, mikor a nyomorult bevallotta, hogy megnősült. Ennél aljasabb és hitványabb módon még nem bántak el nővel. Egy pillanatig arra gondoltam, hogy lelövöm. De miért szennyezném be a kezemet a vérével? Majd elintézi a hóhér, a villamosszéken, ahová a gyilkosság miatt kerül. Ha látta volna, hogyan sírt, könyörgött, hogy kegyelmezzek meg neki! Hát jó — mondtam — futni hagyom, de nekem kártérítés jár a megszegett házassági ígért és a miatta elszenvedett három pokoli esziendőért. Természetesen nem tévesztettem többé szem elől a találkozás után. Embereim figyelték. És tőlük tudom, hogy ide jött ebbe a kaszinóba kártyázni. Vesztett...

— Kirabolták! — kiáltotta Lilian.

— Mindegy. Nyilvánvaló, abban a reményben jött ide, hogy kártyán nyeri meg azt a pénzt, melyet kártérítésül kértem. Mindjárt észrevettem, hogy nem nagyon akar fizetni... Ezért örülök, hogy a vélelőn összehozott bennünket...

— Honnan tudta, hogy itt vagyok?

— Mellékes. Talán üzleti titok. Lehet, hogy annyira otthonos vagyok itt, hogy mindent közölnek velem. Ez nem tartozik önre. Most másról van szó. Átjön velem a szomszéd szobába, ott

felveszi a telefonkagylót és tudomására adja a férjének, hogy mindent tud. Azután hozzáteszi azt is, hogy addig nem teszi be a lábát lakásukba, amíg férje a velem szemben fennálló tartozásának eleget nem tesz...

— Nem! Ezt nem teszem! — kiáltotta kétségbeesetten Lilian.

A nő gúnyosan mosolygott.

— Ahogy akarja. Nekem van időm. Ráérek. De ettől a perctől fogva ön fogoly és ezt a helyet nem hagyhatja el, ameddig ez a dolog nincs rendezve.

— Ez erőszak! A rendőrségen fog érte felelni.

— Rendben van asszonyom. De ez még mindig kellemesebb, mintha az embert gyilkosságért vonják felelősségre. Már pedig, ha Jack holnap reggelig nem tesz határozott fizetési ígéretet és nem fizeti ki az első részletet, akkor délután már a rendőrség cellájában ül. És ebben magának is lesz egy kis része, amiért nem beszélt rá, hogy a lecsukatus helyett inkább a fizetést válassza.

Lilian homlokát jeges verejték verte ki. Ez az asszony, úgylátszik, nem csak fenyegetődzik. Ha igaz, amit mondott és Jack valóban elkövette a gyilkosságot, akkor valóban, semmiféle anyagi áldozat nem lehet elég nagy ahhoz, hogy életét megmentse.

— Igen, beszélni akarok a férjemmel — dadogta.

Még reménykedett. Abban bízott, hogy Jack, ha ártatlan, úgy bizonyára már a telefonba fogja mondani védekezését. Ebben a szörnyű pillanat-

ban valóságos megváltásnak tünt fel a lehetőség, hogy férjével beszéljen.

Patsy bólintott.

— Rendben van. Látom, hogy józanul kezdi mérlegelni a helyzetet. De figyelmeztetem valamire. Felvont revolverrel fogok állni az oldala mellett és ha eszébe jutna elárulni, hogy itt van, vagy hogy kitől tudta meg a dolgokat, úgy abban a pillanatban keresztüllövöm. Erre esküszöm. Tehát nagyon vigyázzon a nyelvére. A telefon másik kagylóját természetesen fogni fogom s így egész beszélgetésüket kihallgatom. Jól gondolja meg: nemcsak a maga, hanem a férje élete is a kezemben van!

Lilian megrendülve ment előre. Az egész olyan volt, mintha álmködőkben járt volna, hihetetlen és hátborzongtató. Olyan mozdulatokkal társázta le a telefonszámukat, mintha hipnotikus akaratnak lenne léleknélkül engedelmeskedő gépje.

— Te vagy az, Jack ... itt Lilian!

A telefon másik végéről örömkialtás üvöltött fel. Jack egyszerre akarta belekiáltani mentségét, örömét, szemrehányásait és lihegő izgalommal kérdezte:

— Hol vagy, honnan beszélsz?

Patsy mereven, fenyegető pillantással nézett Lilianra. Kezében meglendült a revolver. Lilian később gyakran emlékezett vissza erre a borzalmas percre és sohasem értette meg, hogyan tudta túlélni szörnyűségeit.

— Jack — mondotta és a hangja kényszere

dett és elgyötört volt — nem megyek vissza hozzád és nem mondhatom meg, hogy hol vagyok. Ne beszélj... nekem nincsen időm hosszabb beszélgetésre. Ide hallgass. Mindent tudok. Mindent. Hogy másnak ígértél házasságot s hogy...

A hangja elakadt. Jack kétségbeesetten üvöltött a telefon tulsó oldalán.

— Hazugság! Hazugság! — ordította.

Patsy parancsoló tekintettel meredt Lilianra.

— Ne védekezz, Jack... Azt is tudom, hogy te voltál az, aki Burtont...

Megint nem tudta befejezni a mondatot. Hangosan felzokogott. És csak könnyeivel küzködve, akadózva nyögte ki a szavakat — fizess ki mindent! Meg kell menekülnöd!

Patsy egy kézmozdulattal lenyomta a telefont. Az összeköttetés megszakadt.

— Köszönöm! — mondotta. — Ez rendben van. Visszamehet a szobájába és ott kell bevárnia a fejleményeket!

— De hát mit akarnak tőlem? Mi lesz velem? — kiáltotta zokogva Lilian.

Patsy vállat vont.

— Ez most kizárólag a férjétől függ. Attól, hogy milyen mértékben tesz eleget becsületbeli tartozásának.

VII.

Jack úgy állt az elnémult telefon mellett, mint a villámsujtott.

Lilian mindent tud! De hát honnan? Kitől? Egyetlen magyarázat lehetséges. A zsarolóbanda

tagjai érintkezést kerestek Liliannal, mialatt ő nem volt otthon és mindent elmondtak neki.

Jack tehetetlenül roskadt egy székre. Ugy érezte, hogy összeomlott felette a világ, mindennek vége. Mit ér most már, ha elő is teremti az ötvenezer dollárt. Liliant örökre elvesztette. Még most fülében csengett a szerencsétlen nő idegtépő zokogása, a szinte őrjöngő fájdalom, ahogyan a telefonba beszélt. Micsoda aljas hazugságokkal mérgezhették meg a lelkét. És még csak nem is védekezhett! Lilian nem hagyta beszélni. Oh, ennél kegyetlenebbül nem bántak még emberrel.

Megbénult, képtelen volt gondolkozni, cselekedni. De mit is tegyen? A rendőrségre nem siethet. Találomra keresse Liliant San Franciskó végtelen házrengetegében? És ki tudja? Talán Patsy és Harry el is rejtették, rávették, hogy szökjön meg tőle. A gazemberek! Jól tudták, hogy ez a legfájóbb, legsebezhetőbb pontja lelkének.

Elő kell teremteni a pénzt!

Ha fizet, akkor Patsy hajlandó lesz bizonyos engedményekre és talán meg tudja tőle, hogy hová lett Lilian.

De mi lesz azután? Holnap délben már kol-dulni mehet. Üzleteit nem tudja folytatni. Veheti megint a csákányt és elindulhat ismét a Youkon felé...

Csakhowy ahhoz már öreg.

Gyötrelmes lassúsággal múltak az órák. Haj-alodott.

Jack úgy érezte, hogy megfullad. Kiment a szobából és leült a lakása elé.

A ház lakói már lassan ébredtek. A munkások már pirkadatkor elindultak hazulról. Jack szórakozottan nézte az ablakok mögött kigyuladó lámpák fényét. Irigyelte a boldogokat, akik rendesen felöltözve, kimosakodva, megreggelizve sietnek munkájukra, örülhetnek a felkelő napnak, derüsen csókolhatják meg a búcsúnál az asszonyt, a gyermekeket és előre örülhetnek az esti viszontlátásnak. Neki mindebben többé nem lehet része. Üldözött vad lett. Talán csak órák kérdése és beteljesül végzete. Detektívek jönnek érte és bekísérik a rendőrségre. Örület, hogy ilyen nyugodtan ül, ahelyett, hogy összekapkodná értékeit és menekülne. Igen, ezt kellene csinálnia... ezt is cselekedte volna, ha mellette lenne Lilian. De nélküle fusson? Egyedül? Mi célja, értelme van akkor egész életének?

A szemközti ablak lassan kinyílt és Joe ravasz, vigyorgó feje bukkant ki rajta.

— Mit röhögsz? — kérdezte indulatosan Jack.

— No, no pajtás, csak semmi ugrándozás! — válaszolta Joe és vérrel aláfutott szemeit bárgyún Jackre meresztette. — Nincs jogod haragudni. Tegnap este megvertél a kártyalebujban, én pedig fizettem ezért. Most kvittek vagyunk!

Jack értelmetlenül nézett Joera.

— Miben vagyunk kvittek? Hogyan fizettél?

— Hát abban, hogy beárultalak az asszonynál. Amint látom, nagyon mellére szívta a dolgot és kizárt az éjszakára. Kissé kényelmetlen lehetett

ítt ülni... De megérdemelted. Miért gyomroztál meg olyan kegyetlenül?

Es nagyot nevetett a sikerült gaztetten.

De csak egy pillanatig tartott a jókedve. A kövekezőben már felordított rémületében, mert Jack, mint a tigris ugrott fel, egyetlen ugrással átvette magát az ablakon s torkon ragadta Joét.

— Ha megmukkansz, ha csak egyet is nyikkansz, a halál fia vagy!

A szabadon maradt baljával becsukta az ablakot és rettenetes arccal nézett Joera.

— Beszélj! Hol láttad az asszonyt, mit mondtál neki? De az igazat mondd, mert különben szétmorzsollak...

Joe hörgött, fuldokolt.

— Ne nyomd a torkomat... örült! Részeg voltam... meg akartalak tréfálni. Mikor hazajöttem, becsöngettem hozzád és megmondtam a feleségednek, hogy a kaszinóban vagy és rengeteg dohánnyal fogsz hazajönni... Inkább köszönd meg, hogy szóltam, a szegény feleséged már halálra volt rémülve, vörösre sírt a szemét aggodalmában, mert nem tudta, hogy hol vagy!

— És mit válaszolt, mikor beárultál?

— Összetett kézzel könyörgött, hogy kísérjem hozzád. Biztosan tudja, milyen fukar kutya vagy és nem akarta, hogy a pénzt eldugd előle!

— És te... mit csináltál?

— Mit tehettem volna? Elvittem!

— Elvitted! — horkant fel Jack és a szeme vérben forgott. Joe fulladozva védekezett. — Bevitted a lebujba?

— Azt már nem. Megmondtam, hogy oda én vele be nem megyek. Csak megmutattam az épületet. Azt hittem, hogy majd a kapú előtt vár meg. Nem tehetek róla, ha magától bement...

Irtózatos ökölcsapás zuhant a boldogtalan szájára. Véresen köpte ki egy metszőfogát. Jack nem törődött tovább vele. Visszarohant a lakásába kalapjáért és kabátjáért.

A telefon csengetett. Női hang jelentkezett.

— Te vagy az Jack? Hogy aludtál? Megismered a hangomat? Igen, én vagyok a te kis Patsyd. Reggel van. Remélem, gondolkoztál a dolgokon és leszel szíves megmondani, hogy hány órakor és hol adod át a pénzt?

Jack a bajbajutott ember villámgyorsaságával gondolkozott. Mindenáron időt kell nyernie.

— Rendben van — mondta rekedten — megkapjátok a pénzt. De csak estefelé. Az egész napomat a pénzhajszolásra kell fordítanom.

— Rendben van! Hol és hány órakor találkozunk?

— Délután hatkor, ismét Fu-Csang korcsmájában.

— Ott leszünk...

A telefon kattogott, Patsy letette a hallgatót. Jack megtörülte verejtékes homlokát. Nem volt ideje habozni. A legsürgősebb tennivalója: mindenáron találkoznia kell Liliannal.

De hol lehet Lilian?

A nyomozást ott kell kezdenie, ahol Liliant utoljára látták. A játékbarlangban. Zsebébe csuszította revolverét és elsietett hazulról.

A kártyaklub ki volt világítva. Még csak fél hat volt és a játék reggel nyolc óráig folyt. Jack habozva állt meg a kapú közelében. Tudta, hogy az életével játszik, ha visszamerészkedik a játékbarlangba. Azok azt hihetik, hogy elrabolt pénzét jött visszakövetelni és az ilyen gangsterbanda nem sokat habozik, ha arról van szó, hogy valakit gyorsan el kell tenni láb alól.

Megint belédöbbsent a kétségbeesés, hogy nem kérhet rendőri segítséget. Fájdalom, minden oka meg van arra, hogy kerülje az egyenruhákat. Üldözött gyilkos... Néma kétségbeeséssel állt, csodátváróan. Körülötte kezdték a kirakatok redőnyeit felhúzni. A pillantása egy borbélyüzletre esett, amelyben már dolgozott a mester. A borbélyok nyitnak mindenütt a legkorábban, hogy a reggeli munkába indulók, vagy az éjszakai mulatozásból gyűrötten hazafelé igyekvők megborotválkozhassanak...

A következő pillanatban Jack bement az üzletbe. A mester még egyedül volt.

Szolgálatkészzen sietett elébe.

— Borotválkozni parancsol?

— Nem. Másról van szó. Tíz percen belül át kell teljesen alakítania. Valakit titokban meg akarok figyelni és nem szabad, hogy felismerjen...

— Ötven dollár! — mondotta arcátlanul a mester, aki szentül meg volt győződve, hogy Jack üldözött gonosztevő, aki így akar megmenekülni.

Már pedig, ha valakinek a bőréről van szó, akkor semmi ár nem lehet sok.

A mester jól számított. Jack alkuvás nélkül elfogadta az ajánlatot. Égett az izgalomtól és türelmetlenségtől. Csak gyorsan túl lenni mindenén...

A fodrász már fejére is húzott egy vörös parókát és kikeresett egy bozontos álszakállt.

— Tessék nyugodt lenni, nincs az a detektív, aki felismeri uraságodat ebben a maszkban.

Jack megdöbbenve nézett a tulajdon tükörképére. Pontosan úgy festett, mint egy viharvert, nyugalomba vonult tengerész. Gyerekes örömfogta el. A megszabadulás édes érzése. Ebben a maszkban a rendőrség sem tudja felismerni.

Ruganyosan, felvillanyozódva lépett ki a boltból.

A lebuj kapuja előtt azonban ismét elszorult a szíve. Egy pillanatig arra gondolt, hátha mégis felismerik. És görcsösen markolta meg a revolver agyát. El volt szánva, hogyha kell, élete árán is behatol a terembe...

De a portás unottan nézett végig rajta, mikor látta, hogy az ujonnan érkezett vendég olyan biztos lépésekkel megy a játékterem felé, mint aki jól ismeri a helvi viszonyokat. Gvakoriak az ilven hainali látogatók. Akik az éj folyamán elvesztik a pénzüket, azután hazasietnek új pénzért és eljönnek új szerencsét próbálni.

A kártvaszobában már vágni lehetett a füstöt. A lámpák fénye alig tudta áttörni a vastag ködöt. Áporodott, szinte elviselhetetlen volt a levegő, fanyar parfüm, borgőz, ételszag, izzadság

kavarogtak émelyítő egyvelegben. A játékosok arca fakó volt, a kezek remegtek a kimerültségtől, a szemek alá kékes karikák gyűrűződtek. Mindenfelé ragadós, pálinkás poharak, melyeken végig csepegett az édes színes ital. A halálosan fáradt, elnyűtt idegű játékosok már lelketlen gépekhez voltak hasonlatosak. Bárgyú mozdulatokkal rakták maguk elé a pénzt s a szemükben csak akkor csillant fel egy-egy pillanatra az élet, mikor a bankár felütötte a kártyákat és bemondta, hogy hány pontja van. A lányok sápadt, fonnyadt arcát már az ujonnan felrakott pirosító sem tudta frissé varázsolni. Ásítva és fakón ténfergtek, vagy egy-egy karosszékre temetkezve bóbiskoltak. Útálták magukat, az egész világot és mindenekfelett a férfiakat és a szerelmét. Otthon szerettek volna lenni, aludni, megfürödni, napfényben nyújtózni és a tüdejük sípolt, érezték, hogy láz ég a csontjaikban, szédültek és ideges gyomruk folytán szüntelen hányingerük volt.

Jack lassú léptekkel ment végig a termen, megjátszotta a fáradt, éjszakai lumpolástól elnyűtt csavargót, aki néhány dollár kockázattal szeretné még egy időre biztosítani a megélhetést. Dollárosokat dobott az asztalra és közben kémkedve jártatta körül a tekintetét. Valakit keresett.

Egyszerre megrezzent. Észrevette a kínai lányt, aki az altató italt kínálta neki. Nem tévedhetett. Világosan emlékezett arra, hogy a lánynak világoskék kimonója volt piros szalagdiszítéssel és hogy a báiában is piros művirágot hordott. Az orra mellett közvetlenül parányi lencséje volt...

Zsebre vágta a két dollárt, melyet nyert és a lány felé ment, aki úgy látszik, elaludt a terem szegletében álló öblös karosszékben.

Gyengéden megérintette a vállát.

A lány felrezsent és abban a pillanatban arcára szökött a hivatásával járó lélektelen műmosoly.

— Parancsol, Mister?

— Gyere, vonuljunk félre valahová. Inni szeretnék veled...

A lány feltápászkodott. Pokolba kívánta hajnali háborgatóját. Már éppen eléggé elgyűrték az éjszaka lőtás-futásai. De a rabszolgává aljasult pária alázatosságával nyult a bár pulton álló üvegek felé.

— Majd keverek valami pompás coctailt!

Bementek az egyik külön szobába. A véletlen különös szeszélye folytán ugyanabba, amelyikben az este leittatták.

— Húzd be a függönyt! — parancsolta Jack.

A lány engedelmeskedett. Azután visszafordult és kevergetni kezdte a különböző pálinkákat. Jack mereven nézte.

— Egy kis narancslét nem keversz hozzá? — kérdezte hirtelen.

A lány meglepetten pillantott fel.

— Nem... ehhez nem szokás. De ha akarja...

— Köszönöm. Csak épen érdeklődtem. Azt mondiák, mester vagy a narancslé készítésében.

A lány még a festékje alatt is elhalványult. Lassan macskaszerűen húzódott a függöny felé. Jack észrevette ezt a mozdulatot.

— Maradj! — mondotta olyan hangon, hogy a lány remegni kezdett ijedtében és védőleg emelte maga elé a kezét.

— Ma este a gazdáddal egyetértve leitatattál átkozott altató kotyvalékokkal és azután kirabol-tatok. Ne mozdulj, mert pusztá kézzel fojtalak meg...

— Bocsásson meg! — hebegte a lány fogva-cogva. — Irgalmazzon. Én semmiről sem tehe-tek. Én csak egy szegény szolgálólány vagyok, akit éhbéren tartanak!

— Ne hazudj! A cinkosuk vagy! Ha átadlak a rendőröknek, éppen úgy a börtönbe kerülsz, mint átkozott gazdáid...

A szerencsétlen lány valósággal idegrohamot kapott. Letépte válláról a ruhát és mezítelen vál-lát odatartotta Jack elé.

— Ide nézzen, látja ezeket a kék foltokat?... Korbáctól vannak. Agyonütnek, ha nem enge-delmeskedem. Megölnék... kést szúrnak belém!

— Mért vagy mégis közöttük?

— Nem lehet megszökni. A kapus nem enged ki senkit az alkalmazottak közül.

— Ide hallgass! Ha őszintén válaszolsz a kér-déseimre, megmentlek. Magammal viszek...

A lány rémülten hátrált.

— Azt nem lehet. Megölnék mind a keffőnket. Jack zsebébe nyult és kihúzta revolverét.

— Elég volt a beszédből. Nem érek rá... Vá-lasz: ha engedelmeskedsz ötven dollárt adok... Nagy pénz! Ha kiszabadítlak innen, sokáig meg-élsz belőle. De ha tovább is hazudozol és nem

válaszolsz, nem hagyod el élve ezt a szobát. Beszélj: nem járt itt ma éjszaka egy magános nő, aki engem keresett?

A kínai lány egész testében remegve nézett végig Hustonon.

— Én sohasem láttam mistert...

Jacknek eszébe jutott, hogy álszakálla és parókája van.

— Ah, persze, kissé átalakítottam a külsőmet, hogy a banditák ne ismerjenek rám. Az az ember vagyok, aki ma este négyezer dollárt nyert és akit leitatással átkozott kotyvalékkoddal. Mered még tagadni?

A lány halálsápadt lett.

— Nem tehetek róla... parancsolták!

— Tehát bevallod végre, hogy a bűntársuk vagy. A kezemben vagy. Ide figyelj.

A rendőrség mindent tud. Az egész bandát elfogják még ma. És te is velük együtt ott rohadsz a börtön fenekén...

A leány zokogni kezdett.

— Oh, mindig tudtam, hogy ez így lesz egyszer... Oh, uram mentsen meg, segítsen rajtam.

— Ha segítségemre leszel, akkor te is számíthatsz rám. Most már látod, hogy mindent tudok és hogy a gazdáidtól többé semmit sem várhatsz. Az egyetlen ember vagdok, aki megmenthet és még pénzt is kapsz... De ne lopjuk az időt, itt volt az a nő?

— Igen!

— Kit keresett?

— Egy bizonyos Mister Hustont.

— És hol van az a nő?

A boldogtalan lány arca eltorzult a rémülettől. Aggódva nézett körül.

— Csöndesen! — suttogta. — Itt a falnak is füle van.

Jack megragadta a lány kezét és félelmes arccal nézett rá:

— Beszélj! — sziszegte. — Itt van még?

— Igen!

Jack megtántorodott. Minden erejére szüksége volt, hogy őrzöngeni ne kezdjen.

Olyan heves felindulás fogta el, hogy a lány megint rémülten hátrált.

— Az Isten szerelmére — hörögte Jack — azonnal vezess hozzá!

A lány szemében halálos félelem tükröződött.

— Nem lehet. Őrzik...

— De hát kicsoda? Miért?

— Nem tudom. Én nem tudhatom a gazdáim dolgát...

— Erőszakkal tartják itt? Szolgálatra akarják kényszeríteni, mint téged?

— Nem, ... nem! — tiltakozott a lány. — Azt mondták, valami pénzt kell kapnia az úrnőnek, csak akkor engedik el!

Jack agyában hirtelen világosság gyuladt. Egyszerre megértette a rejtélyes telefont. Liliant fogva tartják. Innen telefonálta, hogy fizesse ki azt a váltságdíjat, melyet követelnek tőle. Ha ez így van, akkor az a nő, akiről ez a kínai lány beszél, csak Patsy lehet. Ő a iátékbar'ang titokzatos úrnője. A véletlen kezébe juttatta Liliant

is és most már hiába menekül... Ha megszökik San Franciskóból, akkor Lilianon állnak bosszút. Meg kell mentenie Liliant. Nem lehet habozni. Élet-halálra megy a dolog. A zsebében megigazította a revolvert.

— Vezess ahhoz a hölgyhöz!

A lány iszonyodva hátrált.

— Azt nem lehet! Gazda agyonüt!

Jack zsebébe nyult és egy halom dollárt halászott ki. A lány mohó, éhes tekintettel nézte.

— Ide nézz — mondotta fojtott hangon. — Ennyi pénzt kapsz. Ez mind a tied. Kétszáz dollár. Egész életedre boldog leszel. Férjhez mehetsz, vagy egy kis üzletet nyithatsz, nem kell többé ebben a szörnyű lebuiban szolgálnod. Akarod?

A lány szinte önkívületben bólintott.

— Hát menj előre, mutasd az utat. Egy szót sem kell beszélned. Csak a kezeddal jelzed, hogy merre menjek. Te előre sietsz, megnézed, hogy az asszony egyedül van-e? Ha ott van az úrnő, hívd el valamilyen mesével és akkor jelt adsz, hogy mehetek. A jobb kezedet végighúzod az ajkadon. Vigyázz, ha elárulsz, meghaltok valamennyien... Ha megteszed, amire kértelek, tied a kétszáz dollár. Nézd, ide teszem a szék támlája alá. Ezt csak te tudod. Ha elvezettél a fogoly nőhöz, visszajössz és kiveszed a pénzt. Nem csalhatsz meg, mert árulás esetén téged is börtönbe juttatlak az esti rablásért... Kezemben tartom az életedet és a szerencsédet egyaránt. Úgy vigyázz!

A kínai lány nem felelt. Lassan a függönyhöz

kúszott és kilesett. Megfeszítve fülelt. Azután némán intett Jacknek, hogy kövesse.

Egy melléklépcsőn lopódtak fel az első emeletre, melynek körben futó zárt folyosójára különböző ajtók nyiltak, mint a szállodákban. A folyosót műpalmák és olcsó gipszszobrok díszítették. A lány hirtelen megállást intett és egy ajtómélyedésre mutatott. Jack megértette a jelt és behúzódott az árnyékba. A lány most az egyik ajtóhoz lépett és gyors egymásutánban háromszor kopogott. Az ajtó kinyílt és Patsy feje jelent meg nyílásában.

Jack szíve vadul dobogott. Most már nem lehetett kétsége. Patsy találkozott Liliannal és fogáságában tartja. Micsoda szörnyű lelki kínoknak, emberfeletti martírumnak tehetette ki a szegény asszonyt. Jack egy pillanatig habozott, hogy ne rohanjon-e ki rejtekhelyéről és ne végezzen az átokozott démonnal egy jól irányzott revolverlövessel. Néki már amúgy sincsen mit remélnie. Egyre világosabban látta, hogy nem menekülhet a rendőrség üldözése elől, elfogják és a villamos székre kerül. De akkor legalább pusztuljon Patsy is. Ha belefojtja a rettenetes titkot, úgy Lilian megszabadul a további zsarolásoktól és megmarad néki és születendő gyermeküknek a vagyon...

Az utolsó pillanatban mégis uralkodott magán. Látta, hogy a kínai lány gyorsan és halkán néhány izgatott szót mond Patsynak, mire az idegesen kijött a szobából és lefutott a földszintre vezető lépcsőkön. Alig tűnt el, a lány intett Jacknek, hogy jöhet.

Jack valósággal röpült.

Amikor a szobába lépett, megdöbbenve tántorodott vissza. Egy sápadt, összetört, zokogó nőt pillantott meg, akinek feldult vonásai egy átszenvedett szörnyű éjszaka nyomait mutatták.

— Lilian! — Kiáltotta Jack.

A nő megfordult, de ugyanakkor rémülten hátrált, szemében határtalan ijedt meglepetés tükröződött.

Jack észbe kapott. Persze, hogy nem ismer rá Lilian, hiszen egészen elváltoztatta külsejét.

Vad mozdulattal tépte le magáról parókáját és álszakállát.

Lilian boldog sikoltással vetette magát nyakába. — Jaki, egyetlenem, csakhog' itt vagy!

— Lilian, édes kis boldogságom! — csókolta Jack. — Bátorság, majd mindent megmagyarázok ... ártatlan vagyok.

A kínai lány magánkívül rángatta a kabátját.

— Meneküljenek! Egy perc múlva talán már késő!

Jack észbe kapott. A lánynak igaza van. Megragadta Lilian kezét és már rohant is véle a hátsó lépcső felé.

De csak néhány lépést tehettek.

Hirtelen, mint egy pokolból kiokádott rém, eléje ugrott egy óriás. Az egyik szobából léphetett ki.

Jack felordított rémületében és iszonyodva hátrált.

De ugyanakkor a rém is visszatántorodott meglepetésében.

— Burton! — ordította magánkívül Jack.

Nem lehetett káprázat. A megölt, holtnak vélt bandita állt előtte, aki már felocsúdott a váratlan találkozás meglepetéséből és mint egy tigris vetette magát Jackre.

Rettentő ökölcsapást mért Jack fejére, de az ütés félrecsuszott és a jobb vállát érte. A következő pillanatban Jack őrjöngve vetette rá magát és harapták, rúgták, marták egymást. Burtonnak sikerült kiszabadítania az egyik kezét és kést húzott ki övéből. Jack nem vette észre az orvítamadást, de Lilian, félig örülten a rémülettől meglátta a bestiális mozdulatot és teljes erejével Burtonhoz vágott egy gipszfigurát.

A bandita megtántorodott, ezt a mozdulatot felhasználta Jack, előrántotta revolverét és háromszor egymásután Burton felé lőtt.

Egyetlen golyó sem talált.

De a lövések zajára egymást taszigálva, rohanna, elfulladva, ordítózva jött fel a lépcsőn a játékbarlang gyülekezés népsége. Jack tisztában volt azzal, hogy elveszett. Ezek az alvilági alakok nem sokat haboznak, ha arról van szó, hogy valakit eltegyenek láb alól. Burton bizonyára jól megfizet ezért.

Még volt néhány golyó a pisztolyában. Liliant baljával magához vonva, lépésről-lépésre hátrált a szoba felé, amelyből Burton kijött és amelynek nyitva maradt az ajtaja.

A küszöbről még néhány lövést adott le és sikerült becsapnia az ajtót és kulcsra bezárni.

— Megmenekültünk! — kiáltotta Lilian.

Jack szomorúan mosolygott. Tudta, hogy csak néhány pillanatnyi haladékról lehet szó. Az ajtót máris botokkal, vasdarabokkal döngették.

— Szerelmem — mondotta könnyes szemmel Jack — lehet, hogy itt kell meghalnunk, de ez a borzalmas utolsó pillanat legalább bebizonyította előtted ártatlanságomat. Ez a férfi, aki most életemre tör, Burton, az a bandita, akiről Patsy azt hazudta neked, hogy a Youkon mellett agyonlöttem... Amint látod, semmi baja nem történt, most is együtt él Patsyval és az egész mesét csak azért találták ki, hogy engem megzsároljanak...

Az ajtón fenyegető nagy nyílás támadt. Kint részeg össze-visszaságban ordítottak a gangszterek.

— Golyót beléjük... öljétek meg! Meg akarta gyilkolni Burtont!

Jack úgy nézett körül, mint a farkasverembe esett fenevad, amelyik a menekülés útját keresi. Pillantása az ablakra esett.

Egyetlen ugrással ott termett.

De az emelet magas volt, menekülésről szó sem lehetett.

Felkapott egy széket és betörte az ablakot. Azután egymásután az utcára dobálta a keze ügyébe eső tárgyakat és kétszer a levegőbe lőtt.

— Segítség! Emberek... jöjjetek! Segítség! — ordította.

Az utcán zavart futkosás támadt.

De már nem volt ideje, hogy magyarázatot kiáltson, az ajtó recsegve betört.

A küszöbön véresen, állatian, eltorzult arccal

jelent meg Burton. És mögötte, mint a vért és bosszút lihegő fúriák késői leszármazottja, Patsy állt, dühtől lihegve.

— Hitvány zsaroló! — kiáltotta Jack — még van két golyó a revolveremben. Ezt belétek küldöm, ha közeledtek... Átkozott zsvány, a Youkon mellett nem löttelek le, de most megkaphatod a jól megérdemelt golyót...

Valami súlyos tárgy röpült át a szobán. Burton háta mögött hajította el valaki.

Jack éles kiáltással elvágódott. Homlokából patakzott a vér.

Lilian jajveszékelve vetette magát vérző urára.

— Gyilkosok! Segítség! — kiáltotta.

Többet nem szólhatott. Öten is rávetették magukat és betömték a száját.

E pillanatban a kínai lány jelent meg a küszöbön.

— A rendőrség! — kiáltotta eszelősen.

Irtózatos pánik támadt. Valamennyien ki akartak rohanni a szobából, de már késő volt.

A folyosót lövésre készen tartott fegyverekkel rendőrök szállták meg.

Néhány perccel utóbb Burton és Patsy megbilincselve várták a rendőrautó megérkezését.

*

Az ujságok izgalmas riportokban számoltak be másnap a Burton-játékbank megdöbbentő leplezéséről. A rendőrség már napok óta figyelte a bűnbarlang különös eseményeit és a véletlen úgy akarta, hogy mikor az épület közelében álló

rendőrőrszemet figyelmessé tették Jack segélykiáltásaira és a rendőr vészjelet adott, éppen akkor érkezett meg a razziára kiküldött rendőrklónistmény, amely még elég jókor érkezett ahhoz, hogy Jacket és Liliant kimentse a banditák kezéből.

*

Egy hónappal utóbb Kalifornia egyik viruló szépségű fürdőhelyén a szanatórium virágos erkélyén boldog mosollyal ültek Jack és Lilian. Az édes napsütés, a tenger végtelen, derűs kékje, a virágok milliói mind jókedvet és édes optimizmust sugároztak. Olyan volt ez, mint egy nagyszerű feltámadás, egy új életnek kezdete, ahonnan nincs is visszapillantás az elmúlt sötét napokra, mert bárhová néznek, mindent aranyló sugárzással önt el a fény és a szívükből kizengő, új boldogsággal lobogó szerelem.

VÉGE.

A Világvárost Regények legközelebbi számát

SZENTGYÖRGYI FERENC

írta, akit „Nem vagyok préda” című regénye után már nem kell bemutatnunk olvasótáborunknak. Új regénye, amelynek címe

REGGELTŐL REGGELIG,

huszonnégy óra izgalmas történetét adja. Távol a nagyváros zajától, egy magányos kastélyban játszódik le ez a történet, amelynek központjában egy megkínzott, szerelmes asszony áll, akinek tragikus elbukása csak pillanatokon múlik. Az események filmszerű gyorsasággal peregnek le ebben a regényben, amelynek bizonyára megérdemelt sikere lesz olvasóink körében.

170. számú keresztrejtvény

1	2	3		4	5	6	7	8		↓
9			10							
11			12					13		
14							15	16		
17					18					
		19		20		21				
22					23				24	
		25				26		27		
28	29				30					
31		32		33		34				
35									36	
37						38		39		
40					41					
		42		43				44		
↓										

170. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1. Időzet Vajda János egy szép költeményéből
2. Az iskola becézőneve a kisdiák nyelvén
10. Aargan svájci kanton fővárosa
11. Repülőszer
13. Főrang — rövidítve
14. Csillagászati pont
15. A sziv. amíg élünk
17. Tompa Mihály monogramja
18. Hangszer
19. Mutatószó (+)
21. Zongoramárka
22. A barátfalvi Jókai regénye
24. Ybl Miklós monogramja
25. „Játszik”
28. Koplalás
30. (..... után)
31. Magyar nemesi név
34. Angol helyesírás
35. Bibliai nőszemély.
36. Folyós dolog
37. Kitisztít
38. Ruha — németesen
40. Az arzén vegyjele
41. A kisasszony
42. Időjárás jelzője
44. Sportegylet

FÜGGŐLEGES:

1. Petőfi-vers
2. Szerv — névelővel
3. Kuszónővény
4. Régi hangszer
5. Amerikai filmszínész nő keresztnéve
6. Arany — franciául
7. Amért az embert Kukutyinba küldik
8. Azonos betűk
12. A testnevelés egy fázisa
13. A vén gazember
15. Német nőnemű névelő
16. Zilahy Lajos regényhőse (nő)
19. Évőcska
20. Czuczor Gergely írói álneve
23. Aszódí Sport Egylet
26. Hogyan?
27. Német fürdőváros
29. Exotikus bódítószerek
32. Székely Mihály monogramja
33. Puder Márka
36. Hanyag
38. Ima utolsó szava
39. Szerelemesk ajka adja és kapja
41. Finn író
42. ecce
43. Betű fordítva

A 169. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízszintes: 1. A hipótvárosi élet szatirája, 8. Les, 9. Itt, 10. El, 12. Száll, 14. Té, 15. Büntetlenül, 16. NL, 17. Irtás, 18. De, 19. Ebl, 21. Bók, 22. Köt, 23. Keve, 25. Kots, 26. Itálo, 27. Pomáz, 28. Senf, 30. Toga, 31. Egy, 32. Rum, 31. Rut, 35. B. S., 38. ... váram, 38. Li, 39. Lélekidomár, 40. E. G., 41. Roman, 42. Sá, 43. Kés, 44. MDC.

Függőleges: 1. Az ebnek is eb legfőbb id-állta, 2. II. 3. Pesti, 4. G-szerb, 5. Villák, 6. Át les, 7. Rt., 11. Fülbetegség, 13. Attól, 14. Tüdőtágulás, 20. Ivány, 22. Komor, 24. Elm, 25. Köt, 29. Purim, 32. Rákosi, 33. Madame, 36. Veréb, 37. Mondá, 43. Kb., 45. Cl.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Fajusti Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozay Margit.

Az utolsó 25 szám a következő:

146. ASZLÁNYI KÁROLY: Nem félünk a farkastól.
147. BÜKY GYÖRGY: A fakír.
148. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: Péntek éjjel.
149. LELESZY BÉLA: Arizona Milly.
150. GOSZTONYI ÁDÁM: 500.000 dollár
151. TERNAY ISTVÁN: Leszaladt egy csillag.
152. BÁLINT LÁSZLÓ: Az egyiptomi leány.
153. FORRÓ PÁL: Párbaj a szerelemmel.
154. LELESZY BÉLA: A gyáva cowboy
155. ASZLÁNYI KÁROLY: A kettévált milliomos.
156. BÜKY GYÖRGY: Kaukázusi kaland
157. GÖRÖG LÁSZLÓ: Halálos gyűlölet
158. TERNAY ISTVÁN: Az első bűn
159. CSÖNDES GEZA: Egy kastély két éjszakája.
160. LELESZY BÉLA: Nászút Texasban
161. SZENTGYÖRGYI FERENC: Nem vagyok préda.
162. JUHÁSZ LAJOS: A piros vonal
163. SZERFDI S. GUSZTÁV: Jamson három halála.
164. FORRÓ PÁL: Fogat fogért.
165. GOSZTONYI ÁDÁM: Nász a Sing Singben.
166. LELESZY BÉLA: Vasparipa a Wild-Westen
167. BOZAY MARGIT: A hadifogoly.
168. GÖRÖG LÁSZLÓ: Dráma a hó alatt.
169. BÜKY GYÖRGY: A dúvad.
170. FORRÓ PÁL: Gyilkosság a Yukon mellett.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

